Fiindcă i se urâse cu binele

Lenuța, singurul copil la părinți, era răsfățată, așa cum n'am auzit până acum să fie răsfățat alt copil. I se îndeplineau toate dorințele, ba e mai drept să spunem, toate poftele și capriciile. Căci această Lenuță — un drăcușor de fetiță de șapte anișori — era tare mofturoasă și capricioasă.

Ce-i plăcuse ieri, nu-i mai plăcea astăzi. Bunăoară, când trecea pe la o prăvălie de jucării cu mamă-sa și vedea vreo păpușă ce i se părea mai frumoasă, o auzeai zicând: „Mămico, te rog, cumpără-mi această păpușă și nu mai cer nimic.

— Vorba că nu mai ceri nimic, am auzit-o de sute de ori, îi răspundea mamăsa. Unde mai pui că ai acasă vreo zece sau douăsprezece păpuși cam la fel.

— Nu, nu, stăruia Lenuța, niciuna nu-i ca aceasta! Cumpără-mi-o și jur că nu mai cer nimic".

Mamă-sa i-o cumpăra, pentru ca după câteva zile, păpușa pe care Lenuța o dorise așa de mult, să fie aruncată într'un colț, cu rochița mototolită, cu părul ciufulit, cu un picior desculț, pentrucă Lenuța îi pierduse pantofiorul și nu-și mai dăduse osteneala să-l caute.

Așa este sau — mai bine zis — așa era Lenuța, deoarece acum..., dar să povestesc întâmplarea pe rând.

Era într'o duminică după amiază, dar o după amiază ploioasă și tristă. Lenuța ședea în camera sa de jucării. In adevăr, fiind copilă de părinți cu dare de mână, Lenuța avea o cameră numai pentru jucăriile ei. Am spus, că nu era de loc goală. Cu totul dimpotrivă. Se putea deschide o prăvălie cu câte jucării erau acolo.

Lenuța încercase să se distreze cu jucăriile ei. Se apucase mai întâiu să se joace cu păpușile, să le pieptene, să le pună altă cămășuță și altă rochiță, să le gătească mâncarea..., dar după vreun sfert de oră se plictisise și le lăsase.

Trecu apoi la trenuri, la avioane, la niște cutii din care, îndată ce le apăsai pe un buton, răsărea sau un drăcușor sau un pisicuț care făcea: „Miau! Miauu!"

Se plictisise de toate aceste jucării și mersese la fereastră să privească afară cum plouă. Și iată că văzu pe Anișoara, o fetiță cu vreun an mai mare decât

dânsa și copila unor oameni săraci, care locuiau nu departe de casa părintească a Lenuței.

Anișoara mergea desculță pe ploaie și fără umbrelă. Se întorcea dela grădina de zarzavaturi, pe care o lucra tatăl ei, care era grădinar. Mergea purtând pe braț un coșuleț, plin cu fasole verde și alte legume ce culesese la grădină.

Ce-i veni acum Lenuței să-i zică? Să o ascultăm: „O, ce fericită este Anișoara și ce nenorocită sunt eu! Ea are voie să meargă pe ploaie desculță, și fără umbrelă, pe când mie mămica nu-mi dă voie să fac un pas afară, până ce nu-mi încalță galoșii, nu-mi îmbracă mantaua de ploaie și nu-mi dă, pe deasupra, și o umbrelă.

„Anișoara are voie să meargă singură până departe la grădină, pe când eu n'am voie să merg singură nici până la băcanul din colț.

„O, ce n'aș da să fiu și eu ca Anișoara!"

Pe când își vorbea în felul acesta, iată că ochișorii i s'au închis și Lenuța a adormit și a pornit în lumea viselor. Și ce i-a fost dat să viseze?

Se făcea că nu mai este Lenuța, ci este Anișoara. Nu mai stă la casa ei mare și frumoasă, ci la căsuța mică și sărăcăcioasă a părinților Anișoarei. Nici pomeneală de o cameră de jucării. N'are decât camera de culcat, o odăiță joasă și așa de mică, încât, afară de pat, nu e loc să pui măcar un scaun.

E iarnă și e o seară rece. Totuși, în odăița ei nu s'a făcut foc. Lemnele sunt doar așa de scumpe! Prin urmare, Lenuța, adică, acum, Anișoara, merge să se culce în patul rece și tremură de frig.

Dimineața, vine mamă-sa și o trezește mai înainte de a se lumina de zi: „Hai, Anișoara, te scoală, căci pe ziua de astăzi avem atâtea treburi de făcut!"

Lenuța, adică Anișoara, se scoală, dar în loc să meargă, așa cum mergea în toate diminețile, să se spele la baia caldă și cu apă caldă, trebue să se spele la fântâna din curte cu o apă așa de rece, că îi îngheață și mâinile, și nasul și obrazul.

După ce s'a spălat, nu i se dă gustarea obișnuită: cafea cu lapte cu cozonac, cu unt și marmeladă, ci o felie de pâine uscată și o bucățică de brânză tare ca piatra. Ba mamă-sa îi zise: „Mănâncă mai repede, căci ai de dus zarzavaturi la clienți".

Lenuța, adică Anișoara, înghiți la repezeală felia de pâine uscată și bucățica de brânză tare ca piatra. Luă apoi în spinare un coș plin cu legume și sub a cărui povară se încovoie până la pământ și porni pe stradă în acea dimineață așa de rece. Dar abia făcuse câțiva pași, că alunecă și căzu.

Știți cum căzu? Căzu de pe scaunul pe care adormise. Se frecă la ochi, se pipăi toată și când își dete seama că totul nu fusese decât un vis, își zise mulțumită: „Bine că sunt iarăși Lenuța și că nu mai sunt Anișoara!"

Povestită de
DORINA GRĂDINARU

Taxa poștală plătită în numerar conf. cu aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 24.464—1939

„UNIVERSUL" Str. BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI — ROMANIA